

<https://www.legifrance.gouv.fr/affichTexte.do?cidTexte=JORFTEXT000034208354&dateTexte=&categorieLien=id>.

4. Conseil supérieur de la Fonction publique de l'État. – Режим доступу : <https://www.fonction-publique.gouv.fr/conseil-superieur-de-la-fonction-publique-de-letat>.
5. Direction générale de l'administration et de la fonction publique. – Режим доступу: https://fr.wikipedia.org/wiki/Direction_g%C3%A9n%C3%A9rale_de_l%27administration_et_de_la_fonction_publique.
6. Direction générale des Collectivités locales. – Режим доступу : https://fr.wikipedia.org/wiki/Direction_g%C3%A9n%C3%A9rale_des_Collectivit%C3%A9s_locales.
7. Fonction publique en France. – Режим доступу : <https://www.fonction-publique.gouv.fr/fonction-publique-france>.
8. Le Conseil supérieur de la fonction publique territoriale. – Режим доступу : <https://foterritoriaux.org/csftp/le-conseil-superieur-de-la-fonction-publique-territoriale-csftp>.
9. Le conseil supérieur de la fonction publique hospitalière. – Режим доступу : <https://solidarites-sante.gouv.fr/professionnels/gerer-un-etablissement-de-sante-medico-social/fonction-publique-hospitaliere-607/article/conseil-superieur-de-la-fonction-publique-hospitaliere-csfph>.

Сорокіна Н.Г.

РОЛЬ ЕТИЧНОЇ СКЛАДОВОЇ У ДІЯЛЬНОСТІ ПУБЛІЧНОГО СЛУЖБОВЦЯ

*Мета етики – не знання, а вчинки
Арістотель*

На сьогоднішній день такі терміни як етика, мораль, відповідальність є дуже поширеними у публічному управлінні, адже від ціннісних основ публічної служби, моральних якостей публічних службовців, рівня їх відповідальності, порядності та етичної культури залежить ступінь довіри населення до владних структур.

Для публічного управлінця етичний аспект відіграє основоположну роль. У сферах їх діяльності спостерігається особливо велика залежність однієї людини від іншої, і результати професійної діяльності публічного службовця можуть мати доленосне значення для пересічних громадян. В першу чергу, етика публічного управління вимагає від публічного службовця виконання службового обов'язку, відповідальності за свої дії чи бездіяльність, наявності професійної чесності, принциповості та патріотизму. Як стверджує О. Ю. Оболенський: «... влада повинна завжди відчувати, що її контролюють, – головний принцип діяльності чиновників. На особу, яка виконує функції держави, покладається величезна суспільна довіра, тому що її службова діяльність дає широкі можливості для зловживань. Приходячи на державну службу, працівник робить свідомий вибір і погоджується на суворе обмеження як у публічній, так і у приватній діяльності. Чим вище посада, тим більше обмежень» [3, с. 25].

Отже, ефективно формувати та підтримувати етику публічного службовця можливо лише гармонійно поєднуючи:

1) моральнісні чинники (моральнісну саморегуляцію, особисті моральні принципи та якості публічних службовців);

2) інституціональні впливи (через які держава та професійне співтовариство створюють гарантії належної поведінки чиновництва) [1].

При вивченні етики публічного управління важливим є визнання можливості його спрямування на реалізацію інтересів різних суб'єктів. На врахування цього аспекту управлінської діяльності спирається концепція розмірностей (вимірів) етичності управління Макса Вебера. Він звернув увагу на три аспекти взаємовідносин влади і суспільства, що відображають етичність управління. Це довіра, вплив (сила) суб'єкта управління, інтереси і цінності, на які зорієнтована влада. При застосуванні цієї моделі до публічного управління виділяють наступні виміри його етичності:

– довіра до суспільних інститутів, соціальних суб'єктів й інституцій публічного управління;

– вплив/влада цих інститутів;

– спрямованість діяльності відповідних інститутів (на реалізацію яких саме і чий інтересів вона спрямована) [4, с. 118].

Таким чином, важливим завданням етики публічного управління є підвищення рівня морально-етичних основ публічного службовця, озброєння його знаннями, завдяки яким можуть бути більш ефективно подолані протиріччя у його професійній діяльності. Також потребують нагального вирішення питання відповідальності публічного службовця за порушення правил етики, які будуть не тільки зафіксовані в нормативних документах, а й набудуть обов'язкового виконання на практиці. На нашу думку, влучно з цього приводу висловився Говард Віттон (спеціаліст-консультант і практик у сфері етики державної служби, Колишній головний адміністратор Групи з етики програми ОЕСР SIGMA): «Якщо ми не навчатимемо професійної етики державних службовців, і не управлятимемо нею відповідним чином, ніякий кодекс чи процедура не будуть ефективними, оскільки вони не будуть зрозумілими. А якщо ми будемо це робити, кодекси (та більшість процедур) будуть непотрібні» [2].

Список використаних джерел

1. Василевська Т. Етичні аспекти реформування системи державної служби / Т. Е. Василевська. // Демократичне врядування. – 2011. – Вип. 7. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/DeVr_2011_7_18
2. Кукуля А. Система впровадження норм службової етики : міжнародний досвід / Національне агентство з питань запобігання корупції: презентація матеріалів від 21 березня 2017 року. – Режим доступу: https://nazk.gov.ua/sites/default/files/docs/nazk_files/%D0%BD%D0%B0%D0%B2%D1%87%D0%B0%D0%BB%D1%8C%D0%BD%D1%96%20%D0%BC%D0%B0%D1%82%D0%B5%D1%80%D1%96%D0%B0%D0%BB%D0%B8/%D0%BF%D1%80%D0%B5%D0%B7%D0%B5%D0%BD%D1%82%D0%B0%D1%86%D1%96%D1%8F%2021.03.2017.pdf
3. Оболенський Ю. Державна служба: навч. посіб. / Ю.О. Оболенський. – К.: КНЕУ, 2003. – 344 с.

4. Саламатов В. Визначення вимірів етичності державної служби / В.О. Саламатов // Новітні стратегії реформування державної служби в умовах європейської інтеграції / За заг. ред. проф-рів Ю.В. Ковбасюка і В.Л. Федоренка; матеріали круглого столу за міжнародною участю (м. Київ, 05 грудня 2014 р.). – К. : Вид-во Ліра-К, 2014. – 162 с. – С. 116 – 122.

Томашевська Т.В.

ПОЛІТИКО-УПРАВЛІНСЬКА ЕЛІТА В ІНФОРМАЦІЙНОМУ СУСПІЛЬСТВІ

Специфіка інформаційного соціуму і сучасної електронної культури формує людину, яка повинна бути здатна до пошуку і передачі різноманітної інформації, критичного і системного аналізу в умовах багатозадачності. Форми навчання в цих умовах значно трансформувалися, оскільки традиційні методи перестали бути ефективними і адекватними сучасним новим технологічним умовам.

Якщо звернутися до питання про те, які компетенції має опанувати представник політико-управлінської еліти в умовах сучасного інформаційного соціуму, то необхідно дати деяку характеристику особливостям електронної та медіакультури, які є основою життєвого світу сучасної людини.

У найбільш загальному плані електронна культура може бути визначена як сукупність результатів творчості і комунікації людей в умовах впровадження ІТ-інновацій, що характеризується створенням єдиного інформаційного простору, віртуальної формою вираження, застосуванням дистанційної технологією.

Електронна за формою і суттю культура є продовженням, розвитком “реальної”, що стала сьогодні (щоб зберегти свою цінність і конкурентність) електронною в технологічному вираженні. До особливостей електронної культури відносять: вільний доступ, відкритість для власників інформаційних ресурсів, дигітальність, існування об'єктів без контакту з “особистим” суб'єкта, інтерактивний характер взаємодії суб'єкта і об'єктів, що передбачає участь у формуванні інформаційного контенту, плюралізм контенту, в тому числі етичний і ціннісний, симуляції статус об'єктів культури (існування в штучно створеній реальності), переважання візуального сприйняття над смисловим, швидка оновлюваність і швидке старіння об'єктів, розважально-ігровий характер, що формується в умовах суспільства споживання благ і послуг, підвищена роль медіа, засобів комунікації і зв'язку, які самі стають об'єктами електронної культури і її модераторами [2].

Медіа стає джерелом культурного кодування, моделювання свідомості, тому їм в даний час багато в чому надають великої ваги у формуванні особливого типу раціональності і мислення. Специфіка медіа полягає в їх посередництві при передачі якогось повідомлення, послання від суб'єкта до суб'єкта.

Ведучий теоретик-аналітик інформаційної культури М. Кастельс зазначав, що інформаційна технологія ініціює мережеву логіку змін в соціальній системі [3]. Постійне перенаправлення інформації стає своєрідним “потокком”, перебування в якому для сучасного суб'єкта надає відчуття залученості.